

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1161

15.06.2025 (136)

Hitler sodassa : Mitä *todella* tapahtui?

kirjoittanut A.V. Schaerffenberg

Osa 8

Luku 7: Pohjoisen valloitus

Veljet taistelevat ja tappavat toisiaan, ihmiset tuntevat kurjuuden. Kirves-aika, miekka-aika, - kilvet halkovat - tuuli-aika, susi-aika, ennen maailman tuhoa."

Norjalaisen *Sibyllin näky* (noin 800 jKr.).

Kun Puolan valtio katosi lokakuun alussa, länsiliittoutuneet löysivät yhtäkkiä kädessään sodanjulistuksen, joka oli menettänyt kaiken merkityksensä. Heidän tarkoituksenaan oli ollut pelastaa Puola, mutta kaikki mahdollisuudet saada maa takaisin olivat menetetty lopullisesti. Itse asiassa kaikki puheet puolalaisten "vapauttamisesta" olivat haihtuneet, koska puolet niistä oli Venäjän miehittämä, jota ranskalaiset ja britit eivät uskaltaneet suuttuttaa. Lontoossa ja Pariisissa vallitsi päättämättömyyden ja epävarmuuden paha olo. Sota, joka oli alkanut idässä niin dramaattisesti, pysähtyi seuraavan puolen vuoden aikana lähes toimettomaksi.

Mutta tuona aikana Führer ei ollut päättämätön eikä epävarma. Hän ilmoitti to-

istuvasti Ranskan ja Britannian viranomaisille kaikkien käytettävissään olevien diplomaattisten kanavien kautta vetäytyvänsä Puolasta (lukuun ottamatta Saksan Danzigin kaupunkia) ja keskeyttävänsä kaikki vihollisuudet. Liittoutuneet olivat kuuroja ja mykkiä näille rauhantarjouksille. Niinpä Hitler valmisteli hyökkäystään lännessä. Se oli toteutettava salamasodan kaltaisella nopeudella, joka lopettaisi taistelut mahdollisimman nopeasti. Kuten Puolassa, hän tiesi, että aika oli häntä vastaan. Saksalla ei ollut raaka-ainevarastoja, jotka olisivat tarpeen pitkittyneeseen konfliktiin. Hän muisti ne äärimmäiset puutteet, joita kotirintama joutui kestäämään ensimmäisen maailmansodan aikana, vastoinkäymiset, jotka lopulta mursivat yhteiskunnan ja johtivat marraskuun 1918 romahdukseen. Rintamaveteraanina juoksuhaudoissa hän oli yhtä hyvin tietoinen siitä, että staattiset kulutustaistelut merkitsivät tappiota yhtä lailla tässä kuin edellisessäkin sodassa.

Alkuperäinen hyökkäyspäivä oli 17. tammikuuta 1940. Mutta vain viikko ennen Saksan operaatiota sen yksityiskohdat joutuivat liittoutuneiden käsiin, kun Luftwaffen majuri, joka ei totellut käskyjä, kuljetti huippusalaista kopiota hyökkäyksestä pienkoneessa, jonka lentäjä eksyi huonossa säässä ja laskeutui Belgiaan. Koko hyökkäys oli romutettava, ja Hitler pyysi kenraalejaan keksimään jotain aivan muuta. Muutamaa viikkoa myöhemmin Hitler kauhistui kuullessaan, että he ehdottivat ensimmäisen maailmansodan kuluttamissodan toistamista juoksuhaudoissa Saksan länsivallin eli Siegfried-linjan ja Ranskan Maginot-linjan välillä. "Hyvät herrat", hän suitsutti, "nyt on *vuosi 1940*, ei *vuosi 1914*!" "Hyvät herrat", hän sanoi. Kun hän hahmotteli omia ajatuksiaan "salamasodasta" lännessä, hän sai sattumalta tietää, että kenraali Erich von Manstein oli jo laatinut suunnitelmat juuri tällaisesta hyökkäyksestä, josta Führer ei tiennyt pitkään aikaan.

Vaikka Manstein oli Koblenzissa sijainneen armeijaryhmä A:n esikunnan esikuntapäällikkö, hänet oli sysätty taka-alalle ja siirretty hämäämään komentopaikkaan, Stettiniin muodostettavaan XXXVIII. armeijakuntaan, jossa hänet oli tehokkaasti vaiettu. Hänen konseptinsa dynaamisesta etenemisestä moottoroitujen yksiköiden kanssa Ardennien läpi, jota pidettiin panssarivaunujen ja useimpien muiden moottoroitujen ajoneuvojen läpäisemättömänä, sai hänen esimiehensä, jotka olivat juuttuneet Suuren sodan staattiseen juoksuhaudansodankäyntiin, "eroon tunkeilijasta", kuten hän myöhemmin sanoi. Hitler oli tietoinen yleisesikunnan toivottomasta riippuvuudesta vanhentuneeseen taktiikkaan (mutta ei vielä epäillyt, että sen jäsenet syylistyivät maanpetokseen häntä vastaan) ja tapasi von Mansteinin salaa 17. helmikuuta. "Hämmästyttävällä nopeudella", von Manstein muisteli, "hän ymmärsi näkökohdat, joita armeijaryhmä oli puolustanut kuukausia. Hän antoi ajatuksilleni täyden hyväksyntänsä." Yhdessä miehet selvittivät toukuun alkuun suunnitellun uuden hyökkäyksen jokaisen kohdan. Heidän ehdottamansa strategiat olivat huomattavan samankaltaisia, mutta välttämättä toisiaan

täydentäviä: Von Manstein täydensi Führerin kokonaisnäkemyksen yksityiskohtia.

Vaikka Saksalla oli selvä etulyöntiasema Puolaa vastaan, Alankomaiden, Ranskan ja Britannian yhteenlasketut joukot olivat sitä alakynnessä. Saksan armeijan 106 divisioonaa vastaan ranskalaisilla oli yksin 110 divisioonaa. Yhdessä Britannian sotaretkikunnan, Belgian ja Alankomaiden armeijoiden kanssa Hitlerin maajoukot olivat lukumääräisesti selvästi alakynnessä. Lisäksi Wehrmacht oli teknisesti tasavertainen tai parempi kuin suuri osa liittoutuneiden kalustosta. Esimerkiksi 32-tonninen ranskalainen *char de manoeuvre* B1 bis, jossa oli 75 mm:n haupitsi, oli maailman hienoin panssarivaunu, ja se oli huomattavasti parempi kuin Pzkw II:n 2 cm:n tykki, jota Innes kuvailee "saksalaisten panssarijoukkojen selkärangaksi pitkälle sodan alkamiseen asti" (43). Se oli itse asiassa harjoituspanssarivaunu, joka otettiin käyttöön paremman panssarivaunun puuttuessa. Wehrmachtin panssaridivisioonat olivat niin niukasti täynnä Pzkw II:n kaltaisia, teknisesti riittämättömiä yksilöitä, että ne tukeutuivat vahvasti Tšekin armeijalta vuoden 1938 kriisin jälkeen takavarikoituihin harvoihin, vaikkakin vanhentuneisiin TNHP-tankkeihin. Samoin ylivoimainen oli ranskalainen nopea (25 mph) *Somua* S-35 keskikokoinen panssarivaunu.

Ranskan ilmavoimilla oli 1 300 usein erinomaista lentokonetta, kuten kaksimoottorinen Potez-hyökkäyslentokone, ja erinomaisia hävittäjiä, erityisesti Dewoitine 520, Bloch 151 ja Morane-Saulnier 406. Jopa pienet Alankomaiden ilmavoimat lensivät huippuluokan sotakoneilla, kuten kaksoispuomisella Fokker G-I:llä. Nämä seikat vakuuttivat Ranskan ilmavoimien ministerin Guy La Chambren siitä, että Luftwaffe oli helppo kukistaa. Kenraali Maurice Gamelin, esikuntapäällikkö, oli yhtä luottavainen, kun hän vertasi seitsemää moottoroitua divisioonaansa saksalaisten viiteen heikompaan panssaridivisioonaan.

Päivää ennen kuin Hitler tapasi von Mansteinin, jonka tarkoituksena oli lujittaa heidän ponnistelunsa uutta hyökkäyssuunnitelmaa varten länttä vastaan, sen toukokuun aikataulu vaarantui, kun brittiläinen hävittäjä *Cossack* saapui Norjan Jossingin vuonoon hyökätäkseen aseistamatonta saksalaista vankila-alusta, *Altmarkia*, vastaan. Norja ei välittänyt tästä oman suvereniteettinsa raukkamaisesta loukkauksesta, mutta Hitler oli nyt tietoinen liittoutuneiden aikeista Skandinaviassa. Muutaman vangin pelastaminen *Altmarkilta*, vaikka se olikin *kasakan* peitetarina, ei ollut vaivan arvoista. Todella tärkeää oli Oslon paljastunut salaliitto brittien kanssa.

Saksan sotilaskonferenssissa jo joulukuussa 1939 merivoimien tiedustelupseerit paljastivat tilannekatsauksessa, että juutalaiset poliitikot olivat jo rikkoneet kansainvälistä oikeutta rikkomalla Norjan puolueettomuutta: " ... Norjan nykyinen hallitus on allekirjoittanut Britannian kanssa salaisen sopimuksen, jonka mukaan, jos Norja joutuu sotaan jonkin suurvallan kanssa, Britannian hyökkäys

voidaan toteuttaa Norjan suostumuksella. Maihinnousua suunnitellaan Stavangerin läheisyyteen, ja Kristiansandia ehdotetaan mahdolliseksi brittitukikohdaksi. Norjan nykyistä hallitusta, samoin kuin Stortingia (parlamenttia) ja koko ulkopolitiikkaa, hallitsee tunnettu juutalainen Hambro (Carl Joachim Hambro eli "Hamburger"), joka on Hore-Belishan (Britannian juutalainen sotaministeri) suuri ystävä. Norjan kansan sympatiat on jo jonkin aikaa ajettu tietoisesti brittimyönteiseen ja saksalaisvastaiseen suuntaan, ja koko Norjan lehdistö on brittiläisen valvonnan alainen. Hambro käyttää asemaansa väärin ja yrittää lukuisten brittiläisten agenttien avulla saattaa Norjan brittiläisen vaikutusvallan alle tai täydelliseen riippuvuuteen."

Kuninkaallinen laivasto oli jo hyväksynyt Churchillin suunnitelmat Norjan valtaamiseksi ja saattanut maihinnousuvalmistelunsa päätökseen seuraavassa kuussa. Vaara oli suuri. Jos liittoutuneet valtaisivat Norjan, niiden lentokoneet ja laivat olisivat välittömässä iskuetäisyydellä valtakunnasta ja sen teollisuuden elintärkeä linja olisi katkaistu. Kun vihollinen olisi Narvikissa, joka sijaitsi vain 133 mailin päässä Gaellivaresta, Saksan 15 miljoonasta rautamalmitonnista menettäisiin 11 miljoonaa tonnia. Gaellivare oli Ruotsin tärkein kaivoskompleksi.

Hitlerin tietämättä kuninkaallinen laivasto oli yhdessä Ranskan kanssa suunnitellut miinoittamisen Norjan puolueettomilla vesillä 8. huhtikuuta. Hän antoi käskyn aloittaa vastahyökkäys heti seuraavana päivänä. Vuosia myöhemmin Führer kertoi suurlähettiläs Walter Hewelille, ettei hän olisi koskaan hyökännyt Norjaan, jos Saksan kuuntelupalvelu ei olisi kuullut Winston Churchillin sanovan Ranskan pääministerille Paul Reynaudille, että britit aikoivat vallata Norjan ensin. Näin varoitettuna Hitler mobilisoi välittömästi pohjoiseen suuntautuvan iskun. Saksan ja liittoutuneiden operaatiot olivat niin lähellä toisiaan, että niiden joukot kohtasivat merellä ennen kuin kumpikaan ehti rantautua, kun *amiraali Hipper* upotti brittiläisen hävittäjän *Glowworm* sen jälkeen, kun se oli törmännyt raskaaseen risteilijään ja repinyt 120-metrinen viillon sen keulaan.

Maihinnousu käsitti Luftwaffen laskuvarjohyppääjät, jotka valtasivat Stavangerin lentokentän, ja saksalaiset laskeutuivat mereltä Osloon ("ensimmäinen suurkaupunki, joka koskaan kaatui taivaalta laskeutuneille joukoille", Grunwald, 50), Kristiansandiin, Bergeniin, Trondheimiin ja tärkeään Narvikiin. Norjalaiset rannikkopatterit iskivät Kriegsmarinen *Bluecheriä* ennen kuin se ehti purkaa joukkonsa, ja sitten se tuhosi uuden raskaan risteilijän torpedoilla, jotka kaatoivat sen ja hukuttivat yli tuhat miestä. Samaan aikaan brittiläinen sukellusvene HMS *Truant* torpedoi ja upotti kevyen risteilijä *Karlsruhen*. Seuraavana päivänä kuusi englantilaista hävittäjää yllätti kymmenen Kriegsmarinen hävittäjää. Syntyneessä kiivaassa tulitaistelussa kumpikin osapuoli menetti kaksi alusta.

Huhtikuun 12. päivänä kuninkaallinen laivasto ilmestyi voimalla Narvikiin, jon-

ka oli vallannut pieni joukko Wehrmachtin sotilaita kenraalimajuri Eduard Dietlin johdolla. Kenraalimajuri Dietlin 3. vuoristodivisioonan (*Gebirgsjaeger*) 2 000 miestä yritti pitää loitolla 25 000:ta liittoutuneiden sotilasta. Ranskalaisten ja brittiläisten joukkojen laajamittainen maihinnousu oli jo käynnissä Harstadissa Lofoteilla Narvikia, Namsosia ja Aandalesnesia vastapäätä. Kaksi päivää aiemmin kuninkaallisen laivaston hävittäjät tunkeutuivat satamaan ja upottivat tai vahingoittivat vakavasti kaikkia siellä olleita saksalaisaluksia, mukaan lukien Dietlin ampumatarviketoimituksia kuljettaneen rahtialuksen.

Kolme päivää myöhemmin mahtava brittiläinen taistelulaiva *Warspite*, jota tuki useiden sota-alusten laivasto, upotti kaikki jäljellä olevat vihollisaluukset sekä seitsemän hävittäjää ilman merkittäviä vahinkoja. Siihen mennessä saksalaiset olivat menettäneet kolme risteilijää, yhdeksän hävittäjää ja kymmenkunta kauppalaa, joista kaksi muuta risteilijää ja yksi hävittäjä olivat vaurioituneet vakavasti, kun taas kuninkaallisen laivaston tappiot olivat lieviä. Operaatio *Weserübung*, kuten Wehrmachtin nimitys Norjan maihinnousulle, näytti olevan matkalla kohti katastrofia, kun taas Dietlin *Gebirgsjaeger* oli täysin eristyksissä arktisessa tukikohdassaan, ilman tarvikkeita, lukumääräisesti ylivoimaista vihollista vastaan. Ranskalaisten ja brittien hyökätessä, Dietl pyysi Luftwaffelta apua. Apu tuli välittömästi Ju-52-koneiden ilmakuljetuksena, joka oli ensimmäinen laatuaan ja joka suoritti laskuvarjohyppyjä. Pian ruoka-annokset, ampumatarvikkeet ja jopa vahvistukset laskuvarjojääkäreiden muodossa ajelehtivat piiritetyn varuskunnan luo. Jälleen kerran kansallissosialistien innovatiivisuus ja rohkeus käänsi muuten toivottoman tilanteen.

Nyt oli tullut koston hetki. Toukokuu oli juuri se päivä brittiläisille sotaluoksille, jotka olivat tuhonneet Narvikiin pyrkivät saksalaiset alukset. Stuka-hyökkäyspommikoneiden ja uusien Junkers Ju-88 -keskipommikoneiden laivue ilmestyi Harstadin, liittoutuneiden tärkeimmän Norjan sataman, ylle. Ne hajottivat jättimäiset satamarakennukset käyttökelvottomiksi. Luftflotte V:n lentokoneet, jotka huusivat taivaalta kuin valkyyriat, upottivat raskaan risteilijän HMS *Curlew*'n sekä hävittäjän ja sotaluksen. Taistelulaiva HMS *Resolution* ja kaksi muuta risteilijää pakenivat Britanniaan pahoin vaurioituneina, vaikka näissä yksiköissä oli tappava Bofors-pom-pom-tykistö, joka oli sodan tehokkaimpia ilmatorjuntatykkejä. Tämä oli kuitenkin vasta alkua. Yhä useammat Stukat ja Ju 88:t upottivat tai lamauttivat kaikki liittoutuneiden sotaluukset Norjan vesillä. RAF:n ja Ranskan hävittäjät lähetettiin kiireesti pysäyttämään niitä, mutta Messerschmitt-109-koneet torjuivat ne.

Viimeisessä, äärimmäisessä ponnistuksessa ranskalais-brittiläiset joukot valtasivat lopulta Narvikin 28. toukokuuta, kun Dietl ja hänen puolustusjoukkonsa vetäytyivät läheisille vuorille. Kustannukset olivat kuitenkin liian suuret, ja Ran-

skan lähestyvä kaatuminen pakotti liittoutuneet hylkäämään kaupungin lähes yhtä nopeasti kuin ne olivat sen valloittaneetkin.

Sitten kaikkien hämmästykseksi englantilaiset evakuoivat yhtäkkiä Etelä-Norjan ilmoittamatta siitä muille liittoutuneiden komentajille, ja jättivät tyrmistyneet norjalaiset ja ranskalaiset toverinsa rannoille, jotka olivat täynnä vääntynyttä, kytevää sotatarviketta. Se ei olisi viimeinen kerta, kun Britannia jätti liittolaisensa pulaan. Se ei myöskään olisi viimeinen kerta, kun Britannian joukot työnnettiin mereen. Saksalaiset, jotka olivat kaikkialla alakynnessä, paitsi ilmassa, olivat kukistaneet Britannian pyrkimyksen vallata Norja yhdessä nykyajan kovimmista, nerokkaimista ja innovatiivisimmista sotilaallisista kampanjoista.

Kansallissosialistien voitto oli kauaskantoinen, sillä se ei ainoastaan tehnyt tyhjäksi Britannian suunnitelmia hyökätä Pohjois-Saksaan ja turvasi valtakunnan elintärkeät rautamalmivarastot Ruotsista, vaan antoi Kriegsmarinelle ja Luftwaffelle ennennäkemättömän tärkeät tukikohdat, joista käsin ne pystyivät toimimaan liittoutuneiden laivaliikennettä vastaan. Hitlerin Norjan-kampanja osoitti, että määrätietoinen joukko ideologisesti innostuneita sotureita voi lukumääräisestä alivoimastaan huolimatta voittaa muutoin ylivoimaiset ja vähemmän motivoituneet viholliset.

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!